

ამავე არსებულ აბსოლუტისადმი სხვანაირად შეიძლება მისწრაფება: არა მარტო გონება, არამედ ადამიანის **ნებაც** უღვდება მას ასეთ თუ ისეთ ურთიერთობაში. ეს ნებითი ურთიერთობა საფუძველია, რომელზედაც აღმოცენდებიან **მორალის** საფუძვლები. მაგრამ ადამიანის სპიხიურ ცხოვრებაში მესამე მიმდინარეობაც არის და ამისა და მხედველობა მესამე ურთიერთობაც არსებულ აბსოლუტისადმი. ეს მესამე მიმდინარეობა **გრძნობა**, და, მაშასადამე, იგი მესამე ურთიერთობაც აბსოლუტისადმი — ურთიერთობაა გრძნობას და არსებულ აბსოლუტს შორის.

ადამიანი ჰქმნის ამგვარად აბსოლუტს. ამ შემოქმედების წყაროა იმავე დროს **ორგანო** — მისი ბოტანიკალურად აბსოლუტური გონება. იმავე გონებით მას სურს იგი აბსოლუტურ შემოქმედს; მაგრამ არა მარტო იმეორეს იგი მას, არამედ წარმოიდგენს ასეთ თუ ისეთ დამოკიდებულებაში თავის ნებასთან. აქ მორალი იხადება, როგორც უკვე ვთქვით. მაშასადამე, აუცილებლობა მორალურ მოთხოვნებისა აუცილებლობაა ამ ურთიერთობისა. იგი ისევე ნამდვილია, ისევე დამოუკიდებელია, როგორც იგი ურთიერთობა. იგივე აბსოლუტის მოქმედება ადამიანზე მხილდევს მესამე ნაირათაც: მასში იხადება **გრძნობა პირდაპირ დამოკიდებულებისა** აბსოლუტისაგან (das gefühlte der schlechthinigen Abhängigkeit), გრძნობა საკუთარ ამაოებობას, არაბოძის აბსოლუტთან შედარებით. იგი, სწორედ ასეთი გრძნობა პირ

ამგვარად ჩვენ განვლოთ გზე-
გზა და გამოცდილებით აღუჭრე-
ნი მივახსენებ ჩვენს მოგზაურობ-
მოხანს. მან გვიჩვენა, რომ აღზრ-
დას დროს იგი უნდა ჰქონდეს
სახელი მიზნად (კალმხრიობა, ა-
იგი მუდამ ოთხ მხარეს უნდა იყ-
მობარაულო: იგი უნდა იტყუოდ-
დამიანის ყოველმხრივ განათი-
ბისაკენ, მაგრამ იმავე დროს უ-
ახსოვდეს, რომ არც ერთი მხ-
არა არაა დამიანის პიხივის ისე-
რომ ეტყუარა უკულომართობას
არ ეტარებდეს. ამიტომ იგი მუ-
უნდა იზრდოდეს და იმავე დ-
აშენებდეს: იზრდოდეს უკულო-
მხარეთა წინააღმდეგ და აშენებ-
ნათელ მომენტებზე. შედეგი ა-
მოქმედებისა, როგორც მასალა-
ნელი, იქნება იდეალური და
ნი. მაგრამ რას წარმოადგენს
უფრო კანკაო გამოხატულებ-
ეს სხვა საკითხია. ამის პასუხ-
ლოსათვის ვაძლევს, დ. უნდა

